

ATT BLI TAGEN FÖR NÅGON ANNAN

- Om du klär dig mer kvinnligt med snäv kjol och höga klackar, så har du lättare att få dig nån karl!" sa en välmående man åt mig en bit in på 2000-talet.

Gift blev jag i alla fall ett par år senare – trots att jag inte följde hans råd. Den nyblivna maken förfasade sig inte ens när jag lånade hans gröna byxor med herrknäppning i gylfen och en militär bakgrund!

Nej nån fin dam som nått trippar fram på höga klackar, blir jag aldrig.

Visst kan jag klä mig så det syns vad det är för kön på mig och visst kan jag ha kjol och likaså klänning – men då ska tillfället vara mycket speciellt. Typ bröllop, 100-årsdag eller liknande.

Fast det här med kön och kläder är inte helt lätt – och inte klänning till bröllop heller.

För många, många år sedan när jag var drygt tjugo och förlovad med mina barns far, så skulle jag få tag på en snygg klänning eftersom vi var bjudna på hans kusins bröllop. Det skulle bli ett bröllop med klass, så det gick inte att komma i vad som helst!

Han följde med mig som smakråd till en av Piteås finare damekiperingar men jag hittade inget som jag ville ha, så vi gick mot utgången igen. Då hör vi den kvinnliga butiksägaren ropa efter oss.

- Grabbar! Kan jag hjälpa er med nånting

Dick, min fästman, sneglade på mig och såg alldeles för munter ut, men jag fortsatte mot dörren utan att låtsas höra henne. Men hon ropade en gång till så jag vände mig om och svarade att jag varit ute efter en klänning men inte hittat något som passade.

Hon insåg sitt misstag och det blev ännu mer pinsamt när hon skulle be om ursäkt. Jag försökte förklara att jag förstod att det var lätt att ta fel eftersom vi var likadant klädda med

mörkbruna långbyxor och en kort brun vinterjacka med fuskskinn till krage. Dessutom såg hon mig bara bakifrån.

Tiden efter det här så dunkade Dick mig ofta i ryggen med ett klämkäckt:

- Tjenare grabben!

Han tyckte det var skoj – det tyckte inte jag.

Och det är inte nog med detta.

I mitten av 60-talet stod jag utanför Punkthuset (hyreshuset) där vi bodde och pratade med min lillebror och hans kompis. När det kom en "gubbe" i 25-årsåldern höll jag artigt upp dörren. Som tack fick jag höra orden:

- Tack ska du ha Kalle, men är det inte bättre att du går in och klipper dig.

Några år senare, när jag var 15-16 år, så blev jag inte tagen för kille men för min fars fru! Det var inte heller roligt.

Vi hade åkt på auktion någonstans utanför Skellefteå och jag satt med vår hund på en grässlånt och väntade på pappa. Jag hade en kortärmad rödmönstrad klänning och ljust långt hår. En man tyckte väl att jag och vår svarta collie var ett stiligt par, så han kom fram och frågade om han fick ta kort på oss.

- Jag har frågat din man om lov, förklarade han.

Inom mig undrade jag vem han hade pratat med. Jag fick svaret på hemvägen.

- Var det nån som kom fram och pratade med dig, undrade pappa
- Hurså, svarade jag tvärt.

Sen var det inget mer prat om den saken, men när vi kom hem så gick pappa direkt till väggspeglarna. Där stod han en bra stund.

Nåt liknande hände ett par år innan jag skulle fylla 50.

Jag gick en akvarellkurs i Skellefteå och en kurskamrat berättade att hon hade pratat med min man när hon hade varit på konstutställning på Nordanå.

- Min man? frågade jag förvånat.
- Ja, Martin Lindh – är inte det din man...?
- Nää, sa jag, men jag ska hälsa pappa. Han blir säkert glad.

På ett födelsedagskalas hos en äldre släkting som fyllde 70 år, gick gratulantens dotter runt och hälsade på gästerna. Hon hälsade på min mamma men när hon sen kom fram till mig så vände hon sig mot mamma och sa förvånat:

- Men Marianne, inte visste jag att du hade en syster.

Ja så här eländigt har jag haft det och nu kanske det är lätt att förstå varför jag flyttade från Skellefteå?!

Nä, jag skojar bara. Det var faktiskt andra skäl till min flytt.

Men problemet har jag inte sluppit här i Närke heller.

Vid ett tillfälle när mamma och pappa hälsade på mig och min man, så följde pappa med mig till söndagsgudstjänst i Viby kyrka. Pappa ville väl bevisa för mig att han kunde följa mig till en gudstjänst trots att han trodde sig vara ateist.

Efter högmässan kom en bekant till mig fram och pratade med oss. Hon tyckte att pappa och jag var lika varandra, så hon undrade om det var min bror. Pappa förklarade glatt vem han var och jag hoppades innerligt att kvinnan åtminstone trodde att jag var hans YNGRE syster.

Pappa uppskattade det kyrkobesöket.

För ett tag sen, när jag pratade med mamma i telefon, kom vi in på den här episoden i kyrkan och mamma passade på att påminna mig om den gången jag blev tagen för hennes syster.

- Men det är väl trevligt att du har unga föräldrar, sa hon.
- Ja ja, muttrade jag. Måttligt road när folk tror att jag är jämngammal med dem.

När mina barn var i 10-12 årsåldern jobbade jag kvällar på ett ålderdomshem i närheten av där vi bodde. Det gick bra för pojkarna att vara hemma själva men ibland kom de och hälsade på. Vid ett sådant tillfälle kom en anhörig ut i pentryt där jag höll på med något.

- Men så trevligt att du får barnbarnen på besök, sa hon vänligt.